

SEVERIN LOTTRUP

Erindringer fra Hjemmet i Hammershøj
og fra den første Skoletid i Aarhus.

Antagelig skrevet 1913-1923.
Fotokopi 1951

Mit Hjem, mit Barndomshjem var i Hammershøj, Sønderlyng Herred, Randers Amt, Viborg Stift, der blev jeg født d.6.Oktob. 1858, Kong Frederik d. 7' Fødselsdag. Min Fader, Jens Ring Lottrup, Søn af Cancelliraad O. Chr. L. og Hustru Ingeborg Azor født Jacobsen (der i sin tid ejede Holmegaard i Laasby-Skals og nu ejede Gaarden i Hammershøj), boede da i det lille Hus ved Landevejen, som han havde bygget 1854 efter sin Hjemkomst fra Ulandet, hvor han i Krigsaarene havde arbejde i forskj. Steder (se Vandrebogen), han var gift med Johanne, Jensine, Frederikke, Margrethe Bingesbøll, Datter af skolelærer Herman Apleth Bingesbøll og Elin Bingesbøll f. Bloch fordum Frørup paa Fyen.

Jeg havde to ældre Søstre, Olavia og Elsie (E. døde i 1891 var gift med min Fætter Hans Dahl L. Kybner i Aarhus) og senere fødtes mine Sødskende, Johan, død som lille; Anna, Marie, Peder og Ingeborg.

Mine første Minder har jeg fra Johans Død; vi legede en Aftenstund i Tusmørket inde i Stuen og han faldt da saa uheldigt, at han ved at støde Panden mod den skarpe Kant af Egetræs Skatollet, slog en splint af Hjerneskillen ind i Hjernen.

Han fik Hjernebetændelse og døde efter nogle Ugers Sygdom. Jeg husker hans Sygeleje og Lægens Besøg, hvorledes jeg vaagnede en Nat og saa Dr. Magnus' sorte skjægede Ansigt over min Seng. Jeg husker, hvorledes han, Johan, laa i sin lille Kiste og hvorledes han blev begravet fra den lille Dagligstue. Præsten, vistnok Kapellan Stockholm sagde: "han er ikke død, han sover", det har gjort Indtryk paa mig.

Krigen i 1864 husker jeg, Indkvarteringen af første preussiske Soldaters Ankomst, de Danske Troppers Dragen nordpaa. Preusserne der kjørte Baade ad Landevejen til Viborg for at passere Limfjorden o.s.v.. Længe efter laa der Baadrester i Landevejsgroften.

Min gamle Mormor boede hos os og 2 Min. gang fra os gennem Plantagen, laa Bedsteforældrenes Gaard, hvor vi ofte kom. Bedstefar havde plantet Granplantagen paa en Grus Skrant, og den var da saa stor, at den gav ypperlige Skjulesteder, naar vi legede, nu er den forlængst afskrevet og erstattet af Løvtræer og Haveudvidelse.

Ud mod Landevejen havde vi en kjen Have med Lindetræer og en stor Rødtjørn. Mod Vest ned mod en stor Dam laa Urtehaven med Frugttræer og Buske, den store "Rainette" var dengang et ungt Træ, der dog har groet. En Gang førte ned til Dammen og var spærret af en Planke, over hvilken jeg dog ofte er plumpet i Vandet, og saa vankeede der af Spanskrøret.

Min Fader var en streng, alvorlig Mand, der ikke taalte Modsigelse og forlangte absolut Lydighed. Hans Vandreaar i Udlandet og det at han var tvunget bort fra sin egen Lyst til Landvæsenet og ind paa Karetmageriet havde knækket det glade Livsmod i ham, tror jeg.

Moder var lys og mild, dygtig til al Gjærning, musikalsk med en god sangstemme; hun sang for os og med os, men Klaver var der ikke Raad til og Guitaren, som hun forstod at bruge kom paa Pulterkammeret efterhaanden som Børneflokket voksede og Arbejdet øgedes.

Alt hvad der brugtes i Huset blev ogsaa forarbejdet der, Ulden blev kartet og spundet, Hørren ligeledes og Væveren Hansen ude var udmærket, Skjernklipperen vævede tøj til os og Linned. Lys støbte vi selv og det var en Fest for os Børn, vi fik Lov at "dyppe".

Bagning af rug og sigtebrød, Brygning o.s.v., alt stod Moder selv for og det gik fliakt fra Haanden og endda var der Tid til Selskabelighed i al Tarvelighed, Omgang med de faa Familier, der boede paa Egnen. Hvor Moder havde lært det ved jeg knapt, hun var i Huset hos sin Onkel, Kammerraad Bloch paa Foussingø (Godsforvalter) og har lært noget der, Resten kom ved Nødvendigheder, der jo kan lære nogen Kvinde at spinde.

Fader havde i de første Aar adskillige Svende og Læringer paa Værkstedet, saa det var ingen lille Husholdning. Karl og Pige havde vi ogsaa. Der var ikke saa lidt Avling til Ejendommen, 1 Hest og 4-5 Køer plus Paar og Svin, Høns og Ander.

Tiden var roligere, man levede ikke saa nervøst, men arbejdet blev der! Naar Fyraften kom, samledes vi alle inde i Dagligstuen, Fader hvilede sig paa Sophaen, Mor og Bedstemor spandt ved lyset fra Kakelovnen, og saa fortalte Mor eller Bedstemor, eller hun sang for os Børn, der laa under Bordet paa Tæpper og Skamler.

Far havde adskillige Svende, der knyttedes særligt til Familien, jeg husker bedst Svensker Nielsen, der var hos os i mange Aar og besøgte os af og til efter at han var bleven Mester andetsteds. De var gode mod os Børn og vi holdt af dem. N. var Svensker.

Som Lærerinde havde vi Frk. Johanne Nielsen gennem mange Aar, hun var halt, men vi holdt alle af hende og dygtig var hun. Hun døde først i 1907 eller 08 i Aarhus, over 80 Aar gl. og Forbindelse med hende afbrødes aldrig.

Stillingen har sikkert ikke altid været let for Mor som ung Kone. Svigerforældre og hvad værre var 3 ugifte Svigerinder boede paa en Gaard et Bømskud borte. Bedstemor var klog, dygtig og myndig men vistnok retfærdig og rettænkende, hun var næppe den værste og har nok hjulpet Mor til Rette med mangt og meget; Svigerinderne, der alle levede længe efter Mor var næppe særligt venlige og imødekomende, Tante Juliane dog undtaget, hun var blid og god.

Mormor boede som nævnt hos os til sin Død. Morfar havde været Degn i

Frørup paa Fyen og var Broder til Biskop Bingesbøll og Arkitekt /S. Han var forkjælet som dreng, siger han selv, meget af hvad vi kaldte "Bohemenatur" i vore Dage. Jeg har hørt at han til Tider drak og saa drog rundt og turede vildt med sine Drikkebrødre og at han derfor en Tid blev forflyttet til Færøerne.

I min Barndom boede han i Pension hos en familie paa Falster og Broderen betalte for ham. En gang imellem kom han paa Besøg.-Fader kunne ikke lide ham, de var to altfor forskellige naturer- og saa var vi Børn glade. Han havde Violinen med, spillede for os, sang, læste og fortalte, han kunne gjøre og lave alt af Legetøj, arbejde i Pap og Træ, kort sagt et helt Universalgeni og dertil stor Børneven. Vi glæder os ved at have ham. Mormor var tidlig gammel, hun spandt den meste Tid, led af Gigt, men var hyggelig og rar. Senere gik hun lidt i Barndom og jeg skammer mig ofte ved at tænke paa alle de løjer vi havde for med hende.

Naar hun spandt i Mørkningen havde vi Snor paa Rokken og trak den lidt efter lidt hen mod os saa hun stadig maatte flytte sig, hvad hun jo ikke kunne forstaa. En Sommer fandt vi paa at binde en Sytraad i Slagværket paa hendes Uhr og føre den ned gjennem Vinduet til Haven og saa faa Uhret til at slaa i Utide, det kunne hun heller ikke finde ud af. Men vi holdt alle af hende alligevel, det var kun Børnestreger.

Det var ikke noget rigt Hjem, men vi havde det godt i enhver Henseende, vi var ikke mindre glade ved en omsyet Klædning eller Kjole og ikke mindre sunde fordi vi gik i Trasko til daglig og maatte hjælpe med Arbejde hvor vi kunne.

Pigebørnene hjalp Mor i Huset fra den tidlige Alder og blev praktiske og dygtige Husmødre senere, vante til Orden og Arbejde og til at lystre. Om Sommeren holdt vi Haven, saavidt vore Evner strakte og det var ikke altid saa kjærkomment at blive kaldt fra Legen for at luge Gulerødder, Vi lærte at besørge Bud og Besked, naar det var nødvendigt; jeg husker en Gang en Vinterdag i Sne-storm hvor jeg, der vel var 7 Aar, blev sendt ud til en af Udflytterne med en Besked. Det var koldt og Stormen bed gjennem Tøjet saa jeg fik et uldent Klæde om Ryggen, men ikke desto mindre vendte jeg om paa Halvvejen, jeg syntes ikke jeg kunne vinde frem mod Sne og Storm og kom grædende tilbage.

Far gav mig en paa Siden af Hovedet og saa maatte jeg afsted igjen og denne Gang kom jeg igjennem.

Man maa huske at der var ikke noget der hed Undertøj, det kjendte jeg ikke og Overfrakke var jeg næsten voksen før jeg fik. Om Sommeren hjalp jeg til i Mark og Eng, det tiltalte mig mere og der var nok at gjøre altid for en Dreng i den Alder.

Den 29. Juli var det Bedsteforsældrenes Fødselsdag og da samledes Familierne fra Fyen og her. De 2 Farbrødre i Aarhus med Familie kom kjørende i Postvognen

med horn og røde Kuske. Saa var der Fætre og Kusiner med som vi legede med, men man syntes de var saa fine og fornemme skjønt Børnedragter heller ikke var fixe i Byerne den gang.

Særlig Drengenes hjemmesyede Tøj ser grimt og uklædeligt ud, naar man nu faar fat i et Billede fra den Tid og hvad værre var det sad daarligt og var ikke bekvemt. Saa gik vi alle med hvide Bomuldsstrømper, naar vi var i Stadsen, dem holdt jeg heller ikke af, de blev for hurtigt smudsige. Mor strikkede og vævede jo alt uld og det skulde jo helst holde længe. Ved at nævne Vask, kommer jeg til at tænke paa Mette Vadskepige, der altid mødte naar Vasken skulle besørges, hun var en morsom, tyk gammel Pige, der altid havde et venligt Ord til de "bette Børn" som hun kaldte os. Hun levede og blev meget gammel og arbejdede for os i mange Aar, ogsaa i Høsten, hun var trofast mod Familien.

Som sagt der var kun smaa Kaar i vort Hjem, rede Penge var sjælden Vare, hvor de kom ind for Arbejde gik vel til Skatter, Indkjøb af Træ i Skoven o.s.v., men et godt Hjem og et virkeligt Hjem havde vi. Mange glade Minder kommer frem naar Tankerne vandrer tilbage til Hammershøj. Vi var jo en hel Flok Sødskende og ovre hos Bedsteforældrene boede den yngste Datter Elisabeth, gift med cand. pharm. Meyer (senere Apotheker, Thyholm og Mariager) og hun havde en Søn Hans, lige gammel med mig og senere kom der en til Marie. Hans hørte med til vort Lege-Kompagni og var god Kammerat for mig. Skolelærerens datter Mette Ankesen var paa Alder med min søster Olavia og delte Undervisning med os, hende satte jeg dog ikke saa megen Pris paa.

Paa Aarupgaard, $\frac{1}{4}$ mil borte, boede Mors Fætter Landinspektør Severin Bloch og hans gl. Mor, Tante Agathe. Det var rare Mennesker som vi holdt af og det var Mors Slægt.

Paa Kringelhovgaard boede den gang propr. Neergaard (Bror til ^{Obeni} Busky og Obeni B. i Aarhus) han var Pebersvend det første jeg erindrer og stor Børneven. Hans Fødselsdag faldt i Sommertiden og da kørte han rundt med en Høstvogn og samlede alle Børnene ind til Fæst. Senere blev han gift med Blochs Husbestyrerinde Frk. Thomsen, hun blev ham en udmærket Hustru, Mor til flinke Børn. Hun overlever ham, inden han for længst er død. Han drak gjerne et stort Glas og det var vel hans Ulykke. Gaarden brændte 2 gange for ham, vistnok paasat, og det knob vistnok haardt for ham.

Jeg tror nok at vi nød Vinterglæderne mest. Det var haarde Vintre den Gang med megen Sne og Frost, Kaner og Slæder var i Brug i mange Maaneder og senere lærte vi Skøjteløb paa den Dam der laa lige ved Huset og som den Gang var langt større end nu.

Glandspunktet var jo Julen. Længe før var vi interesserede i Forberedelserne. Om Efteraaret naar Vinterens Forbrug af Lys blev ^{støbt} fik vi Lov at støbe til 3-armede H.3 Kongers Lys, det var vel (den første Varme)!

Saa vaagnede man en Vintermorgen ved at høre Grisen skribe og naar vi kom

ned Kl. 7½ til Davre (altid Øl og Brød eller Mælk og Brød), hilste vi paa gamle Ole Sener, der tillige var Slagter, Postholder o.s.v. han sad med et Fad dampende kogt, fedt Flæsk foran sig, det var det første Maaltid der blev spist af Julegrisen og det vendte sig i os ved Tanken om at spise fedt Flæsk paa den Tid af Døgnet, senere kunne vi nok tage vor Part af Grisen i Form af sorte Pølser, Ribbenssteg. Vi havde altid god Appetit, gudskelov og Kosten var tarvelig men sund og solid. Kaffe og The fik vi ikke og det anser jeg for et stort Gode.

Naar saa der skulde bages til Jul, fik vi travlt, vi hjalp med at rulle Pebernødder og lave "Vrøvl" og selve Bage-dagen faldt der altid en Smage-kage af. Vi passede selvfølgelig at faa Arinde over i Gaarden hos Bedstemor naar de bagte, det var gode Dage for os.

Dagen før Juleaften var vi tidligt paa Tærne thi da ventede vi Onkel Boye og Ole. Boye var Brygmester paa Ceres i Aarhus, en jovial og rar mand, stor Børneven, han var Enkemand og havde været gift med min Fæster Marie.

Ole var Sønnen, halt som Følge af ^{at} hans Pige havde tabt ham, en livlig dreng nogle Aar ældre end jeg var og altid fuld af Spillopper, ingen kunne ordne Legene som ham.

De to kom med Julegaver og Masser af Ting til Juletræet. Vi hjalp alle at klippe Net og Hjerter; Træet blev hentet i Plantagen og Onkel Boye pyntede det selv ovre i den store Sal, hvor alle de gamle Malerier af "Oldenborgerne" hang paa Væggen.

Havde vi saa spist vor Julenadver samlede vi derovre og dansede rundt om Træet, syngende "Højt fra Træets grønne Top" og det var et virkeligt Juletræ, som man kan se dem tegnet i Billedbøger fra den Tid. Glæden var stor. Saa kom alle Folkene ind paa de hvide Hosesokker med Kusk og Forkarl i Spidse, sidst vor specielle Ven "Bette Kristen" der er Røgter og en gl. rynket Mand, der hjalp os hvor han kunde og som vi holdt meget af. Der blev saa sunget en Salme og Folkene fik deres Gaver og senere spiller vi Kort om Pebernødder.

Gaverne, ja de var kun fattige, vilde et Nutidsbarn sige, men vi var glade ved dem, Vanter, Strømper nyttige Ting kort sagt maaske en Billedbog, et Abespil eller lignende. Vi var ikke forvante. Julen varede jo ret længe og vi havde Gjæster og kom ogsaa ud men Børnene blev som Regel ikke bedt med, fik en extra Kop Pebernødder og Kager at spille om og morede os saa godt med os selv og vor rare Pige. Skomagerens Trine husker jeg bedre, hun laante sin Faders gamle Almannaker og læste højt for os.

Bedstefars Kokkepige, Ane Marie, holdt vi meget af, hun var der i mange Aar og blev senere gift over til "Skjern" med en "Klokmager", vi har besøgt hende der, naar vi var paa Fiskeri i Aaen. Ved at nævne hende kommer jeg til at tænke paa Bedstemors gamle Moppe "Othello", den havde hun nær undlivet en Nytaarsaften da hun skulde hjælpe os at slaa en Potte paa Døren og ramte den intetanende Othello der var udenfor. Det glæmte hun aldrig! Selv havde vi en prægtig køn Pudel "Phylax" i mange Aar og jeg har afhændet mange af dens Hvalpe til Omegnen og

faaet baade 2 og 3 Mark pr. Stk.

Syd for Huset var en ung Plantage som Bedstefar L. havde plantet i et Stykke gl. Grusgrav, der var i frodig Væxt og afgav en god Tumbleplads for os Børn.

Enkelte Partier var tætte og næsten ikke til at trænge ind i, der havde vi vore "Huler" naar vi legede Røvere og i den brede Gang der endte i en bred Trappe legede vi Tagfat, Fugleleg o.a. Mellem Granerne var plantet Løvtræer, Eg, Ask o.s.v., de voksede op med Granerne og mange Aar senere da Granerne faldt for Øxen stod de lange og ranglede, men de fleste holdt og er nu store Træer.

Saa var det den store Forandring i mit Liv kom! Familien fra Aarhus, Onkel Maltha^{bl.} a. havde været i Besøg hos mine Bedsteforældre og han havde talt med Fader om at jeg kunde komme til ham i Aarhus og gaa i Skole, lære mere end hvis jeg blev hjemme. Mine Forældre syntes ikke de kunde afslaa Tilbudet, selv om de nødigt vilde af med mig og i Foraaret 1867 fulgte min Fader mig til Aarhus. Selv var jeg baade stolt ad det og dog bange for det ny. Jeg blev udstyret saa godt det lod sig gjøre, sagt Farvel til alle Naboerne og tog Afsked med Hjemmet. Det faldt svært og det varede adskillige Aar før jeg- de første Dage efter en Ferie i Hjemmet- kunde taale at høre vores Hjem nævnt.

Aarhus der dengang var en By paa 12000 var mig saa stor og fremmed. Hjemmet i den gamle Kjøbmandsgaard imponerede mig nok, men jeg fandt mig dog ikke til Rette, der manglede mig Frejdighed - den som Børn nu er opdraget med- jeg havde Følelsen af at min Onkels Hustru -Tante Maren - og hendes Slægt ikke just var mig venligt stemt. Men det nye tog mine Tanker, meget var der at se og høre og Skolen med Kammeraterne var jeg glad ved. Det var Overlærer Arentsens Forberedelsesskole jeg kom ind i, og jeg klarede mig godt, min gl. Lærerinde Johanne Nielsen havde lagt en god Grund. Af Lærere havde vi foruden Arentsen (gamle La) og hans Søn, Lærer Pape, Steenstrup. Dragomen A.Madsen mindes jeg ogsaa fra den Tid. Skolen laa paa Søndergade i Petersens (senere) Ejendom, der laa temmelig ene paa Hj. af Østergade, alt var ellers Haver lige ud til Banegaarden. Senere flyttede vi ned paa Østergade tæt ved Hj. af Fredensgade.

Men let var det ikke for en Dreng opfødt under landlige Forhold at begaa sig. Familien var stor og ofte lidt paa Krig med hinanden indbyrdes, de gl. Damer havde Sands og Smag for Intriger, og saa blev jeg pumpet hvor jeg kom for Nyt men det fik de intet ud af. Det laa da i min natur at være taus ellers kom det meget hurtigt frem, jeg lærte ialtfald at holde min Mund og ikke faa sladret, ellers havde jeg heller ikke holdt det ud-tror jeg.

Min bedste Veninde i Hjemmet paa Vestergaard var Datteren Ingeborg Christiansen der da^{var} hjemme endnu, 1868 holdt hun Bryllup med L.L. og tog til London med ham. Hende holdt jeg af og hun holdt af mig. Det viste hun mig senere i Livet gennem mange Aar og det saa jeg Bevis paa da jeg efter hendes Død, fandt et af mine barnlige Breve som jeg havde sendt til London til hende. Det havde

hun gjemt! Tante Maren var klog, dygtig og havde været smuk, var endnu en smuk Kone efter sin Alder. De førte et ret stort Hus, hvor der kom en Del Officerer, Jantsen, Krag, Westphall o.fl. Hartung, Overretssagfører Tetens, Maleren Fritz, der hørte til Familien, senere Overretssagfører Kier, der blev gift med Sophie Bünger. Gl. Tante Stine-Enke efter L.P.Schmidt- boede paa Vestergaard og var vor rare gl. Tante som vi alle holdt af og tyede til. Klog og mild, altid parat med et træffende, rosende eller dadlende Ord saavel som med et stegt Æble eller en Mellemdad. Der blev 5 The hver dag, hvor mange samledes til livlig Pasiar, selv kunde hun give den rette Tone an og sige Folk lige hvad de havde godt af at høre og saa uden at de kunde tage hende det ilde op. Kort spillede de alle i vor Familie og ofte hentede jeg Tante Stine ned "til en whist" en Aften og fulgte hende, bar Kappen.

Fam. Stabell boede paa Skolegaarden i den gl. Gaard, der staar endnu og med Døtrene der var jeg Legekammerater, et Venskab der holder endnu. Gl. Stabell var en aparte Mand, der elskede sine Børn og sit Hjem og sin Klub. Han talte gjerne lidt grædende men var en livlig Mand i Selskab og afholdt.

Han var Bogholder i Nationalb. Filial og døde som Industriraad. Bünger var gift med Tante Maren's Datter Frederikke, der boede paa Vestergaard og hører altsaa ogsaa med til den nærmeste Kreds, der var ingen Børn.

Paa Meilgaard boede min Farbror Jørgen Lottrup, gift m. Laura Gjeding. Det var en stor gammel Købmandsgaard med Brænderi og Stalde, en Have ud til Bugten, hvor nu Kystvejen er fyldt op udenfor. Der var 3 Børn, Anna jævnaldrende med min ældre Søster, Kristian 1 Aar ældre end mig og Ingeborg 1 Aar yngre end mig.

Der havde jeg et godt Sted at komme og mangen Søndag var jeg der, om Sommeren med dem i Skovene og Vinterdage ud og ind i den store Gaard.

Tante Lauras Søster Marie boede i () og hende var vi glade for, hun var mild og god mod os "Handelsbetjente", Agerskov (død som stor Kjøbmand N.Semby) var lidt af Familien gjeennem Farbror Christians afdøde Hustru og var vor gode Ven stadig. Gæster om Søndagen i Hjemmet var Familien Røssing. Obeni v.R. var gift med Severine Gjeding, altsaa Søster til Tante Laura. Han var en enorm elskværdig, altfor godmodig Mand, der stod under Tøflen. Penge havde han aldrig kundet holde paa og da han havde faaet Penge med sin Hustru, gjorde de ham unyndig, det hjalp ikke paa hans Karakter og Rygte, kan jeg tro. Han havde en vældig Appetit og Onkel Jørgen, hvis Fornøjelse det var at drille andre i al Godmodighed, havde mange Løjer med ham. Vi Børn holdt af ham, han kunde fortælle Historier for os, havde været med i Krigen (man sagde om ham, at han altid havde forstaaet at dække sig) og fortalte om al sin store fine Familie i Tyskland. Han fik virkelig tysk Titel af Erbmarthal.

Sofus Bauditz har brugt ham som Model i Krøniken fra Garnisonsbyen. 2 Døtre havde de Helga og Dagmar, smukke blonde Pigebørn, der lever endnu, ugifte. v.R. er forlængst død, hans Enke Tante Rine lever endnu her med Døtrene, rask og rørig langt op i Firserne (skriver 1923).

Gamle Fru Lottrup, Tante Maren, havde en Søster, en gl. ugift Pige Tante Lise, der boede for sig selv og var et meget aparte Væsen. Det tror jeg ikke hun var; hvorledes hun har været før hun blev blind, ved jeg ikke, heller ikke hvad der havde gjort hende til den Særling hun var. Jeg var halvt bange for hende.

Af sit første Ægteskab med Kjøbmand Hans Beck havde Tante Maren, foruden Alvilda g.m. Stabell og Frederikke g. Bünger en Søn Ole. Han havde været en smuk men vild Krabat, tumlet ude i Verden (Australien) men var nu Ejer af en Gaard i Talstrup v. Silkeborg. Kom han til Byen drak han men god var han imod mig. Han giftede sig med en Bondepige og der var 2 Børn hvoraf Marie senere da han var død, dræbt ved en Løbsk Kørsel - blev adopteret af Büngers og senere gift med Otterstrøm, nu Obeni.

I den gamle Gaard var der Brænderi og store Stalde, der var Zilian Beltzer og han var ogsaa min gode Ven. Alle Folkene var gamle i Gaarde og jeg var meget ude blandt dem. Onkel Maltha var en høj smuk men alvorlig Mand som man uvilkaarligt havde Respekt for. Svag var han og ind i 1870 døde han af Tuberkulose. Det var i Novb. og jeg var netop da i Karantæne for Skarlagensfeber saa jeg var ikke nede i Stuerne, Fader kom til Begravelsen og besøgte da mig. Jeg naaede dog at komme hjem til Tiden.

Tante Marens ugifte Datter Anne Beck var hjemme det Aar. Man sagde at hun da havde været meget smuk, men aparte, selv ikke hørt sin Stiffader og derfor i mange Aar havde været borte fra Hjemmet, hos Kammerherre Dahl paa Møesgaard. Hun og Morten kommer ikke altid godt med hinanden, da Familien var i det hele meget intrigant, der var altid noget imellem dem. Kløge var de alle.